

Komandi partur

Nú koma høggtíðirnar, og tí verður parturin um trý tey yngstu, Mary, Amy og Arna, ikki fyrr enn um trýggjar vikur.

hann í Tórshavn saman við øðrum unglingum úr Rituvík. Teir búðu í summarhúsunum hjá Dia á Vertshúsinum og ótu døgurða og nátturða á Sjómansheiminum.

Várið 1949 fór hann við kendu rituvíks-sluppini William Martin. Fiskað varð undir Íslandi við snøri og í sjálvdrátti. Várið 1950 var hann við Skorakletti. Túrurin gjørdist ógvuliga drúgvur. Teir vóru burtur í 101 dag, og avrokningin var minus 356 kr. Skoraklettur fór ikki avstað aftur, og Jaspur fór nú við Havborgini, sum tá sigldi út frá Havnini.

Várið 1951 fór hann aftur við William Martin. Væl gekst við fiskiskapinum. Søren Lamhauge úr Rituvík stóð fremstur, Jaspur stóð næstfremstur, og Andrew á Barnaheiminum stóð triðfremstur. Tá ið árið var av, var Søren nr. 1, Jaspur nr. 2 og Andrew nr. 3.

Tá ið William Martin varð lögð fyri veturin, fór Jaspur við vágatrolaranum Nýpuberg, og teir komu á Sørvgá nýggjártaftan. Árið 1952 og 1953 var Jaspur við Havborgini, sum hevði heimstað á Toftum. Várið í 1954 var hann ein túr við íslenska trolaranum Þorsteinni Ingólfssoni.

Á læraraskúla

Í august í 1954 fór Jaspur á Haslev Seminarium. Í summarfrítíðunum, meðan hann las, arbeiðdi hann heima og var eisini til skips. Í 1956 gjørdi hann ein góðan túr við íslenska trolaranum Goðanesi. Teir fóru úr Føroyum 3. juli og landaðu í Esbjerg 15. august. Avrokningin var 4.500 kr., og svaraði hetta tá til umleið seks mánaðarlønir hjá einum lærara. Vártúrurin í 1954 við Þorsteinni Ingólfssoni endaði við verkfalli og sakarmáli, sum fór heilt upp í hægstarætt í Íslandi. Úrslitið varð, at manningin vann, og fekk Jaspur 4.800 kr. í juli mánaði í 1958 - fleiri enn fyra ár eftir tað, at túrurin endaði. Hetta kom væl við hjá einum lesandi.

Í 1959 kom Jaspur heim og var vikarur á Tvøroyri í 1959-60. Í Suðuroy kom hann at síggja protokollina fyri skúlan á Glyvrur og í Rituvík, sum Johan Danbjørg hevði havt undir hond, tá hann var lærari har norðuri. Í Porkeris skúla sá Jaspur í hesi protokoll, at mamma sín hevði verið av dugnaligastu næmingum! Henda protokoll varð latin fornminnisavninum Forna á Glyvrur.

Jaspur gjørdist lærari í Vestmanna 1960-73 og skúlastjóri frá 1973 til 1996. Tá fór hann frá við eftirløn.

Jaspur giftist 12. desember í 1957 við Sannu, dóttur Einar og Gunnu Olsen í Vestmanna. Tey eiga hús í Vestmanna og eru tveyeini í húsi. Tey eiga 3 synir, Magna, Einar og Eyðun. Tá ið dreingirnir hjá honum og Sannu vóru smáir, vóru tey altíð og ferðaðust í Rituvík um hoyggingartíð. Tað dámdi Jaspuri at sleppa at rokast í bønnum. Um summaríð vóru tey ofta nógv fólk í húsi á Liðini. Onkuntíð vóru Harry og Arne eisini við sínum og Amy við sínum, so tá varð reitt upp í hvørjum króki. Stuttligt var tað. Sanna dugdi so væl við vermammuni og kundi fáa hana at flenna so hjartaliga.

Sum ung arbeiðdi Sanna í handli og á telefonstöðini í Vestmanna.

Jaspur varð væl móttikin í Vestmanna. Honum hevur dámt væl, og honum dám- ar framvegis væl í bygdini. Hann er deknur, og hann hevur verið fjallamaður hjá Heyga-bóndunum síðan hann kom til Vestmanna.

Harry

Harry er føddur í Rituvík 3. september í 1933. Hann var sjeý ára gamal, tá ið pápin doyði.

Í Rituvík hevði hann góð barnaár. Í bygdini vóru nógv børn, hon varð rópt "barnavíkin". Tey vóru tólv, og í grannahúsinum hjá Bettu og Hendriki, pápabeiggjanum, vóru níggju børn.

Tey vóru nøkulunda jøvn í aldri, so har var lív og gangur bæði úti og inni. Tey áttu ikki keypt leiku at spæla við, men teir vaksnu beiggjarnir høvdu hjálpt teimum at gera bilar og bátar.

Harry slapp einaferð við Hendriki, pápabeiggjanum, í bátin hjá honum í grind í Havn. Har vóru um eini 50 hval. Summir lógu púra stillir sum undirvatnsbátar, summir stóðu steýrrættir upp úr sjónum. Hendrik hevði motor í bátinum, men ofta var okkurt í ólagi – eisini hesa ferð. Tá ið teir komu til hvalirnar, fekk hann ikki bátin at bakka, so siglt var inn ímillum hvalirnar. Tað var

Harry og Gunhild og synirnir: Vinstrumegin frá Carsten, Michael og Flemming

Væl mannað í hoygging. Her hava tey borið hoyggið inn. Aftara rað vinstrumegin frá: Harry, Mary, Jaspur, Amy, og Carl heldur um Arna. Fremra rað: Marin, Maggi, Vensil og Sára. Arnholt tók myndina og er settur inn í hana. Elly var ikki í hoygging henda dagin. Innsetta myndin er tikin um somu tíð

ræðuliga spennandi, men tíbetur spældi alt væl av.

Fekk álvarsliga sjúku

Harry bleiv sjúkur tólv ára gamal og lá á sjúkrahúsinum í eitt ár. Har var hann oftast einsamallur. Tað var ikki bara sum at siga tað hjá mammuni at koma at vitja. Hetta var ein ring sjúka og Harry mundi doyð.

Harry hevði beinetara í høggru mjød, og eisini í høggra knæi. Høggra bein er nógv styttri enn vinstra bein, og hann hevur skift mjød tvær ferðir.

Hann var ofta skorin, og tá brúktu tey etur at doyva við. Hann fekk soverðið vaml fyri eturi, at hann einaferð spurdi, um hann ikki kundi verða skorin ódoyvdur. Tibetur kom penisillinið og basti sjúkuni.

Fór niður

Nítjan ára gamal fór Harry niður á Nørre Niss- um á háskúla. So fór hann fyrst at arbeiða í

einum bakaríi í Lemvig. Hann fekk seinni lærupláss í einum bakaríi í Triangeln í Esbjerg. Av tí hann hevði arbeitt í bakaríi framman- undan, varð hann útlærdur kondittari og bakari eftir hálvtaðnað ár.

Harry greiðir frá:

»Í 1960 giftist eg við míni vøkru deiligu konu, Gunhild. Hon var úr Guldager. Vit fingur trýggjar dreingir, Carsten, Flemming og Michael.

Vit keyptu eitt bakarí í Esbjerg. Fimm ár seinni seldu vit tað og keyptu eitt annað bakarí. Tað høvdu vit til umleið 1975. Tá mátti eg gevast sum bakari, tí ryggurin gekk fyri.

Eg fekk starv í Esbjerg Havn sum stjóri fyri Atlas Marine Service. Teir seldu ekkolodd og aðra elektróniska útgerð til fiskivinnuna. Tað var øðrvísi enn at selja breyð.

Eg arbeiðdi har, til eg var 60 ár, og fór tá frá við eftirløn.

Eg eigi fyra abbað, tvær gentur og tveir dreingir, sum ríka mær lívið. Tey hava fingið eftirnavnið Olsen, og tað eri eg glaður um. Eg

eiti Jógvan Harry Sofus, og yngri abbasonurin eitur Laurits Sofus.»

Gunhild, kona Harry, var útlærd á Jysk telefon, so arbeiðdi hon á TDC telefonverkinum í Esbjerg.

Hon doyði 15. august í 2004 av krabbameini.

Tað, sum hevur hjálpt Harry, er, at hann er lættur og kátur av lyndi og hittinorðaður. Hann kundi fáa øll at flenna so hjartaliga, eisini mammu sína, og tað skuldi nokk so nógv til.

Hann hevur verið ógvuliga skjótførur. At síggja hann gera kleynur, var ein stuttleiki.

Mamma hansara var einaferð niðri hjá Harry og teimum og ferðaðist. Tá hevði onkur bakari verið inn á gólvið hjá teimum. Tað, sum undraði mammuna, var, at teir tosaðu bara um kakur og soverðið. Hon var ikki von við annað, enn at menn tosaðu um fisk!

Rætting. Í seinasta parti varð sagt, at fyra av systkjunum vóru farin um tey 90 árin. Tey eru fimm!